

19.12.1979

צריף השומרת/ אסתר שהם

נכתב ליום העלייה ה-39/ פורסם בעלון 300

היו היה ...

רבוע מרוצף- הזכר היחיד שנשאר ממנו, מ' צריף השומרת'.

בעוברי ליד אותו הרבוע עלו במוחי זכרונות רבים לאותו צריף ולתקופה בה הצריף הירוק הזה היווה מרכז החיים החברתיים בערבים.

השומרת, דמות שהלכה ונעלמה מנוף קבוצתנו, הביאה עגלה מלאה מצרכים, "פרודוקטים" בלעז, בשעת ערב מוקדמת ואחר כך חזרה ופתחה את הצריף בשעה 10:00. כדבר ראשון היא הדליקה תנור פיירסייד בחורף, ובכל עונה אחרת העמידה קומקום מים גדול על הגז. כי בשובה מהסיבוב הראשון בין כל בתי הילדים כולל בית הספר כבר מצאה צעירים מהחברה הבוגרת מחכים לה באי סבלנות לשתיית תה, מאוחר יותר גם הצטרפו רווקי הקבוצה, זוגות צעירים בשלבים ראשונים של חיזור והשומר לאחר סיבובו הראשון. החליפו דעות, צחקו או סתם ישבו וחיממו את עצמם.

הכי שמח היה בערבים אחרי הקרנת סרט, בשובם של חברים ממשחק כדורסל או אחרי אסיפות. אז הסיפורים והוויכוחים עלו לטונים גבוהים כאלה שהפריעו לשומרת לשמוע את בכי התינוקות ברמקול. בחדר השומרת יכולת לשמוע כל רכילות וכל החדשות של הקבוצה, וויכוחים פוליטיים חברתיים ועוד. בחצות היה על השומרת לסלק את המבקרים כי הצטרכה להתחיל בבישול עבור מכון "עלה" ועבור השומר, או בימים של מתיחות, לשומרים.

מאורע מיוחד היו הלילות בהם ביקר "משמר הגבול" ואוי לשומת(ים) שלא היו במקומם בזמן הביקורת. בין השעות 2:00 ל 3:00 נרגע הצריף

ולשומרת הייתה שהות להתעסק קצת בסריגה או בקריאה. (עבורי הירחון ההולנדי "ליבלה" קשור תמיד לשמירה ולצריף השומרת, כי רק שם קראתי בו).

לפנות בוקר התחלנו בניקוי הצריף ובהשמע הצליל הראשון ברמקול מבית התינוקות זה היה סימן שהמטפלת הגיעה, פיהקנו, סגרנו את העסק והלכנו לישון.

סיפרתי בפרט על הקוריוזים ועמדתי על ההיבט החברתי של "צריף השומרת" ולא הזכרתי את העבודה השגרתית ולפעמים די קשה של השומרת שהכריחה אותה בכל מזג אויר לרוץ אחרי בכי לבתי הילדים, בפרט לבתי התינוקות, לזחול מתחת למיטות ע"מ למצוא מוצץ אבוד, להחליף ולהשקות תינוק או להכין תה עבור ילד חולה ולהרגיעו, בימים מאוד רחוקים האפשרות היחידה לאפיית עוגה לשבת הייתה בשבוע השמירה של החברה. אבל ימים אלה באמת מזמן עברו. היו בחורות ששנאו את השמירה והיו כאלו שאהבו לשמור, אני עצמי נמנית עם האחרונות, אהבתי את שקט הלילה, את הבדידות למספר שעות בפרט בלילות אביב, ובקיץ אהבתי לראות את עלות השחר לשמוע את ציפצופי הציפורים המתעוררות ואת הרגשת בראשית של בוקר חדש.

אומרים שהנוסטלגיה צובעת הכל במכחול ורוד ובודאי ברוב המקרים זה נכון, כעת ילדנו נמים את שנתם בבית ההורים - מצב טבעי ולדעתי טוב - ותפקיד השומרת ושל צריף השומרת נשלם ונגמר.